

๑๙

ย ม ก ป า ฎิ ห า ริ ย์

ภูเขาวิบุละ เขากล่าวกันว่าเป็นภูเขาสูงเยี่ยงมกว่าภูเขาที่ตั้งอยู่ในพระนครราชคฤห์ เสด็จบรรพต เป็นเลิศกว่าภูเขาในป่าหิมพานต์ ดวงอาทิตย์เป็นเลิศกว่าสิ่งใดๆ ในนภากาศ มหาสมุทรเป็นเลิศกว่าห้วงมหานที ดวงจันทร์เป็นเลิศกว่าหมู่ดาวทั้งปวง พระพุทธเจ้าเป็นเลิศกว่าสรรพสัตว์ในโลก และเทวโลก

ยมกปาฐกาทริย์

๑๖๘

เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี การสร้างบารมีเป็นงานที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติ พระบรมโพธิสัตว์ในกาลก่อนท่านก็ทำอย่างนี้ คือสร้างบารมีไปจนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม ได้บรรลุดุคหมายปลายทางของชีวิต ดังนั้นเราเกิดมาภพชาติหนึ่งก็เพื่อสั่งสมบุญบารมีเท่านั้น บุญที่เราได้ทำไว้ดีแล้วจะเป็นเสบียงในการเดินทางไกลในสังสารวัฏ เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต คือ การทำจิตให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ได้เข้าถึงบรมสุขอันเป็นนิรันดร์ เข้าถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน

มีธรรมภาสิตใน นานาตติยสูตร ว่า

“วิบุโล ราชคิยานิ	คิริ เสฏโฐ ปวฺจุจติ
เสโต หิมวตํ เสฏโฐ	อาทิจฺโจ อมคามินํ
สมุทฺโททฺธินํ เสฏโฐ	นกฺขตฺตานญฺจ จนฺติมา
สเทวกสฺส โลกสฺส	พฺพุโร อคฺโค ปวฺจุจติ

ภูเขาวิบูละ เขากล่าวกันว่าเป็นภูเขาสูงเยี่ยงมากกว่าภูเขาที่ตั้งอยู่ในพระนครราชคฤห์ เสด็จบรรพต เป็นเลิศกว่าภูเขาในป่าหิมพานต์ ดวงอาทิตย์เป็นเลิศกว่าสิ่งใดๆ ในนภากาศ มหาสมุทรเป็นเลิศกว่าห้วงมหานที ดวงจันทร์เป็นเลิศกว่าหมู่ดาวทั้งปวง พระพุทธเจ้าเป็นเลิศกว่าสรรพสัตว์ในโลกและเทวโลก”

ยมกปาฏิหาริย์

๑๖๕

พระบรมโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ กว่าจะได้ตรัสรู้อนุตร-
สัมมาสัมโพธิญาณ ท่านต้องสร้างบารมีชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
ทีเดียว สละได้ทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิต เพื่อให้ได้มาซึ่งสัมพัฏฐา-
ญาณอันประเสริฐ คือ ญาณหยั่งรู้ในสรรพศาสตร์ที่เป็นเหตุให้
รู้แจ้งโลกทั้งปวง การสร้างบารมีของท่านถึงกับมีอุปมาไว้ว่า
ในเส้นทางการสร้างบารมี แม้จะมีถ่านเพลิงร้อนระอุตลอด
เส้นทางมาขวางกั้น หรือจะมีทะเลเพลิงลูกโพล่งโชติช่วงจน
มองไม่เห็นฝั่ง แต่หากรู้ว่าจุดหมายปลายทางข้างหน้า คือ ฝั่ง
แห่งพระนิพพานอันเป็นบรมสุข ท่านก็จะอดทนฝ่าฟันข้ามไป
เพื่อแลกกับการได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะยอม
สละทุกอย่างเพื่อพระสัทธรรมอันประเสริฐ

เพราะฉะนั้น เมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้แล้ว จึงเป็นเอกอัคร-
บุรุษในโลก ที่ไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า หรือจะมาเทียบเท่าได้ พระองค์
เป็นบรมครูของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย ทรงสมบุรณ์พร้อม
ทั้งพระปริสุทธิกุณ พระปัญญาธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ
ทั้งทศพลญาณ เวสารัชชญาณ วิชชา ๓ วิชชา ๘ อภิญญา ๖
ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ จรณะ ๑๕ คุณวิเศษทุกอย่างนี้ ไม่มีใครจะ
มาเทียมพระองค์ได้

*เพราะฉะนั้น เมื่อถึงคราวที่พระพุทธองค์ทรงปรารภว่า

ย ม ก ปา ฎิ หา รีย์

๑๗๐

จะแสดงปาฏิหาริย์ เป็นการประกาศอานุภาพของพระรัตนตรัย และยกใจมหาชนผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส ให้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา หรือที่เลื่อมใสแล้วให้เลื่อมใสมยิ่งขึ้นไป บรรดาพระอริยสาวก ผู้มีอานุภาพ ต่างมาขออาสาจะแสดงปาฏิหาริย์แทนพระองค์ เพราะแค่ลำพังพระสาวกทำปาฏิหาริย์ มหาชนก็บังเกิดความ ศรัทธาเลื่อมใสแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องให้พระพุทธองค์มาแสดงเอง แต่พระองค์ก็ไม่ทรงอนุญาต

พระพุทธเจ้า ทรงเริ่มแสดงปาฏิหาริย์ ด้วยการเนรมิต รัตนจกกรมในอากาศ แล้วขึ้นไปปรากฏพระวรกายบนรัตน- จกกรมนั้น ให้มหาชนได้เห็นกันหมด พระองค์ทรงอธิษฐานให้ เกิดท่อไฟพุ่งออกจากพระวรกายเบื้องบน ท่อธารน้ำไหลออก จากพระวรกายเบื้องล่าง และให้ท่อไฟพุ่งออกจากเบื้องล่าง สายน้ำไหลออกจากเบื้องบนสลับกันไป มีความสวยงามมาก และเปล่งรัศมีสว่างไสวด้วยฉัพพรรณรังสี มีสีเขียว สีเหลือง สีแดง สีขาว สีหงสบาท และประภัสสรเลื่อมพรายใสสว่าง ตลอดเวลา มหาชนแลดูแล้วต่างเอ็นตาเอ็นใจ มองดูไม่กะพริบ ตากันเลยทีเดียว

จากนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเนรมิตพระธรรมกายขึ้น เป็นพุทธเนรมิต ถ้าพระพุทธเนรมิตนั้น พระองค์ก็ทรงประทับยืน ถ้าพระพุทธเนรมิตทรงจกกรม พระองค์ก็จะประทับนั่ง ถ้า

ยมกปาฏิหาริย์

๑๗๑

พระพุทธเนรมิตสำเร็จลีหไสยาสน์ พระองค์ก็จะทรงจงกรม
สลับกันไปมาอยู่อย่างนี้ ทรงเนรมิตกายเป็นพันๆ กาย ดูเหมือน
เป็นเรื่องเหลือเชื่อแต่ก็เป็นความจริง และมีปรากฏในพระไตร-
ปิฎกด้วย

เมื่อพระองค์เข้าเตโชกลินสมาบติ ท่อไฟก็พุ่งออกจาก
พระวรกาย เมื่อเข้าอาโปกลินสมาบติ สายน้ำไหลออกมา แล้ว
ท่อไฟกับสายน้ำก็ไหลออกมาพร้อมๆ กัน พุ่งขึ้นไปถึงพรหมโลก
และครอบคลุมไปถึงสุดขอบจักรวาล พระฉัพพรรณรังสีของ
พระบรมศาสดาก็แผ่ขยายจากจักรวาลหนึ่งไปสู่อีกจักรวาลหนึ่ง
เป็นเหมือนทองคำที่ละลายสุกปลั่งโชติช่วง ซึ่งกำลังไหลออก
จากเบ้า และแผ่ขยายไปจรดพรหมโลก แล้วสะท้อนกลับมา
สุดขอบจักรวาล ทั้งท่อไฟ สายน้ำ และฉัพพรรณรังสี พวยพุ่ง
ทับทวีเป็นชั้นๆ สว่างไสวสวยงามอลังการ เป็นที่น่าอัศจรรย์มาก

ที่มหัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้น คือ การแสดงปาฏิหาริย์ใน
ครั้งนั้น ทำให้มหาชนมีใจหยุดนิ่งประสานกันเป็นดวงเดียว
แม้จะมีคนนับล้านก็เหมือนเป็นหนึ่ง ใจทุกดวงดื่มด่ำในรส
พระธรรม ดวงตาทุกคู่ต่างได้เห็นสิ่งที่ประเสริฐมิ่งมงคล เป็น
ทศสนานุตตริยะะ ส่วนดวงใจก็สว่างไสว ได้บรรลุธรรมมาภิสมัย
เข้าถึงพระธรรมกายกันจำนวนมาก เมื่อมหาชนทำสาธุการ
เสียงก็ดังกึกก้องไปถึงพระนิพพาน

ยมกปาฏิหาริย์

๑๓๒

พระบรมศาสดาทรงตรวจดูวาระจิตของมหาชน ทรงรู้วาระจิตของทุกคนด้วยอาการถึง ๑๖ อย่าง คือ รู้ว่าแต่ละคนคิดอะไรบ้าง ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต รู้ว่าเขามีความปรารถนาอยากจะทำอะไร อยากจะเห็นอะไร พระองค์ก็ทรงให้สมความปรารถนาทุกอย่าง ใครเลื่อมใสในพระธรรมอย่างไร หรือในปาฏิหาริย์ชนิดไหน พระบรมศาสดาก็ทรงแสดงธรรมนั้นๆ และทำปาฏิหาริย์ให้เหมาะกับจริตอัธยาศัยของแต่ละบุคคล

ขณะที่พระพุทธองค์ทำปาฏิหาริย์อยู่นั้น ไม่ทรงเห็นผู้ที่จะสามารถถามปัญหาพระองค์ได้ จึงทรงเนรมิตพระพุทธรูปเนรมิตขึ้นเพื่อเป็นผู้ถาม และพระองค์ก็ทรงเฉลยปัญหาที่ถามนั้น ทรงผลัดกันถามผลัดกันตอบในเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง นำมาซึ่งความรู้แจ้ง และความสุขใจอย่างไม่มีประมาณ มหาชนได้ยินได้ฟังธรรมที่พระผู้มีผู้รู้ถามตอบกัน ต่างมีความรู้สึกว่าพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมให้ตนเองฟังผู้เดียวเท่านั้น แม้จะฟังอยู่ไกลถึงหมื่นโยชน์แสนโยชน์ ก็เหมือนกับพระองค์อยู่ต่อหน้าอย่างนั้น

การแสดงปาฏิหาริย์ครั้งนั้น พระองค์ทรงแสดงเป็นคู่ๆ เช่น แสดงท่อนไฟ และสายน้ำ แสดงปาฏิหาริย์ต่างๆ คู่กับพระพุทธรูปเนรมิต ถามตอบธรรมะกัน และที่พิเศษยิ่งไปกว่านั้น

ยมกปาฏิหาริย์

๑๓๓

คือ นอกจากจะแสดงอิทธิปาฏิหาริย์แล้ว ยังทรงแสดงธรรม ควบคู่กันไปด้วย จึงเรียกว่า ยมกปาฏิหาริย์ คือ ปาฏิหาริย์ที่ทำให้สรรพสัตว์ได้บรรลุธรรมกันเป็นจำนวนมาก ในพระไตรปิฎกกล่าวว่า ได้บรรลุธรรมกันถึง ๒๐ โกฏิ

เมื่อพระบรมศาสดากำลังทำปาฏิหาริย์อยู่นั้น ทรงดำริว่า พระพุทธเจ้าในอดีตทั้งหลาย เมื่อทำปาฏิหาริย์นี้แล้ว พระองค์เสด็จจำพรรษาในที่แห่งใด ทรงเห็นว่า อยู่จำพรรษาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และทรงแสดงอภิธรรมปิฎกโปรดพระพุทธมารดา จากนั้นทรงแสดงพุทธานุภาพ ด้วยการยกพระบาทเบื้องขวาเหยียบเหนือยอดภูเขายุคันธร ยกพระบาทเบื้องซ้ายเหยียบเหนือยอดภูเขาลิเนรุ เพียงย่างพระบาท ๓ ก้าว ก็ไปได้ไกลถึง ๖ ล้าน ๘ แสนโยชน์ ทั้งๆ ที่การก้าวของพระองค์ก็เหมือนกับคนธรรมดาก้าว แต่ในเวลาที่พระองค์ทรงยกพระบาทขึ้น ยอดเขาก็จะโน้มมารองรับพระบาทไว้ เมื่อเหยียบแล้ว ภูเขาก็จะกลับมาตั้งอยู่เช่นเดิม

นี่คือเรื่องราวมหัศจรรย์ที่เป็นอจินไตย เป็นพุทธานุภาพ ซึ่งพร้อมทั้งบุญฤทธิ์ และอิทธิฤทธิ์ ที่เกิดจากการสั่งสมบุญบารมีมายาวนานถึง ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป ท่านจึงมีอานุภาพไม่ประมาณ ไม่มีสาวก รูปใดที่จะแสดงอิทธิปาฏิหาริย์

ยมกปาฏิหาริย์

๑๗๔

เทียบเท่าพระองค์ได้ ฉะนั้นพระพุทธองค์จึงต้องแสดง
ปาฏิหาริย์เอง ซึ่งก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจจริงๆ

เราได้เห็นถึงประวัติการสร้างบารมีของพระพุทธองค์
แล้วว่า พระองค์เป็นผู้ให้มาโดยตลอด สละได้แม้กระทั่งสิ่งอัน
เป็นที่รัก เพื่อสิ่งที่รักยิ่งกว่า คือ พระโพธิญาณ เมื่อตั้งความ
ปรารถนาในสิ่งที่ดี ก็ทุ่มสุดตัว พระองค์จึงเป็นผู้มีฤทธิ์ มีเดช
มีอำนาจมาก หากพวกเราปรารถนาจะพร้อมทั้งบุญฤทธิ์
และอิทธิฤทธิ์เหมือนอย่างพระองค์ ก็ให้ตั้งใจทุ่มเทสร้างบารมี
กันให้เต็มที่ โดยเฉพาะการทำสมาธิภาวนา ฝึกใจให้หยุดนิ่ง
ให้มันทำกันไปทุกๆ วัน วันละหลายๆ ครั้ง ทำให้สมาธิ
ใจของเราจะมีพลัง ซึ่งอำนาจที่เกิดจากใจหยุดนิ่ง เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่
และน่าอัศจรรย์มาก เพราะฉะนั้นให้ขยันหยุดใจให้
เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้กันทุกคน

